

Biografie:

Olympe Tits (Marseille, 1992) is een autodidactische fotografe, danseres en choreograaf woonachtig te Brussel.

Olympe begon haar opleiding tot professioneel danseres aan de Koninklijke Balletschool Antwerpen op 8-jarige leeftijd en studeerde daar af op 18-jarige leeftijd. Na die studies ontwikkelde ze zich als hedendaagse danseres aan het Koninklijk conservatorium voor hedendaagse dans in Antwerpen. Ze danste in verschillende dansprojecten en maakte haar eigen choreografieën die op meerdere podia plaats vonden. Omdat ze altijd erg geïnteresseerd is geweest in het maken van kunst met verschillende media, zoals dans, muziek, schrijven en video, besloot ze zichzelf op 19-jarige leeftijd fotografie aan te leren. De invloed van haar carrière als danseres weerkaatst zich in haar conceptueel werk.

Haar conceptuele werk werd al internationaal tentoongesteld, van het Louvre tot in Miami. In 2016 won ze de National Belgium Award bij de Sony Awards in Londen. In 2017 eindigde ze 2e in het tv-programma Master of Photography dat in verschillende landen vanuit Sky Arts werd uitgezonden. Daar kreeg ze de kans om samen te werken met Martin Parr, Steve McCury, .. en een portret te maken van de bekende acteur Clive Owen. Haar werk is gepubliceerd in verschillende tijdschriften en kranten zoals Focus Vif, Shoot, City Zine, De Morgen, New Gup en in verschillende online magazines in het binnen en buitenland.

Naast haar conceptuele werk maakte ze foto's voor theater- en dansgezelschappen zoals het dansgezelschap Peeping Tom. Ze wordt regelmatig gevraagd om het beeld te verzorgen van een campagne en portretten te maken van acteurs.

Uitleg werk:

Tegenpolen

In de fotografie van Olympe Tits vullen tegengestelden elkaar aan. Contrasterende kleuren bakenen vlakken af in de ruimte en tekenen zo figuren. De zachte textuur van een rok vlijt zich neer op de stenen vloer. Uiteenlopende elementen gaan een dialoog aan die werd veroorzaakt door contrast. Net zoals tegenpolen een onophoudelijk spel van aantrekken en afstoten spelen met elkaar.

Ten dans

Wat we zien zijn frêle lichamen, sierlijke en ranke lichamen ook. Vaak bevinden ze zich in ongemakkelijke posities, terwijl ze er toch een nieuwe vorm in weten aan te nemen. Zoals de danseres eerder gewichtloos lijkt dan haar sprong hoog, vertellen deze poses een verhaal met het lichaam dat ze schijnbaar moeiteloos heeft aangenomen. De poses zijn een element van de taal, eerder dan een kunst op zich. Net als de danseres dat doet, nodigen deze personages uit om naar ze te kijken. Vervolgens kijken ze niet terug: de vierde wand wordt nooit doorbroken.

Vorm en inhoud vallen samen in het werk van Olympe Tits, werk dat bovendien heel organisch voortvloeide uit haar eigen levensloop. Al van kindsbeen af was ze aangetrokken tot het analoge fototoestel van haar moeder. Later enceneerde ze zichzelf te midden van bloempotten en andere spullen die ze kon vinden, met een digitaal toestel dat ze ergens op de kop had kunnen tikken. Zo ontstonden haar eerste kinderlijke zelfportretten.

Later volgde Olympe dansles en al snel ging ze naar een van de beste dansscholen van het land, om zich daar te verdiepen en te trainen in de dans.

Vervolgens volgde ze de opleiding Dans aan het conservatorium van Antwerpen, waar ze ook haar aanleg voor choreografie kon uitdiepen.

Het was een blessure die de fotografe in Olympe Tits opnieuw ten dans vroeg. Aanvankelijk fotografeerde ze de danslessen die ze moest missen, om de danseressen daarna ook buiten de studio te gaan fotograferen. Was het de choreografe of het kind in Olympe dat op zoek ging naar ensceneringen? Was het de danseres of de speelvogel die zocht naar poses in de ruimte? Je zou denken dat dit een dans was die Olympe Tits niet mocht ontspringen.

Verstilde beweging

De personages in de fotografie van Olympe zijn jonge danseressen, altijd vrouwen. Ze lijken ergens naartoe te willen, maar daar niet te geraken, ze reiken naar het onbereikbare. Je voelt een voor en een na in elke foto. De beweging van toen naar straks is verstild in het nu. Terwijl het personage zo overduidelijk aanwezig is, lijkt het toch weg te willen uit dat nu. Af en toe legt het zich letterlijk bij de situatie neer. Vaak raakt het verstrengeld in het decor. Het is op dat punt dat er ook humor in de beelden sluipt. De absurde humor van uit de hand gelopen nonsens werd een beeld. Het werd vastgelegd in dat eindeloos durende nu. Dit spel met tijd doet tegelijk aan het performatieve denken, met een gelijkaardige logica, die speelt met de duur van minuten. Dát met daarbinnen het weerloze lichaam. Het baant zich een weg door het verloop van de voorstelling, terwijl het publiek onverbiddeijk liefdevol toekijkt.

Zelfportret

In de taal die ze spreken, vertellen de beelden het verhaal van een personage dat mysterieus blijft, maar tegelijk heel vertrouwd aanvoelt. Hoewel het nooit terugkijkt, zie je het op een kwetsbaar moment. Dat frêle lichaam van een danseres, in een bijna onafwendbaar ogenblik. Het is de taal van Olympe Tits die praat over Olympe Tits. De danseres, de choreografe en de fotografe zitten ontegensprekelijk vervat in elk beeld. Zo worden de beelden zelfportretten, ze vallen samen met zichzelf.

De wereld waarin het personage zich bevindt, is er een vol felle kleuren. Vaak wordt die felheid nog versterkt door een textuur, waardoor elke kleur haast tastbaar wordt. De levendige tinten maken op die manier een belangrijk deel uit van dat universum. Alledaagse ruimtes worden er gered van hun banaliteit. Materialen transformeren er in gevoelige lijnen, ze ontmoeten het lichaam als in een pas-de-deux met hun tegenpool.

Het personage is daar, op die ene plek. Oorverdovend zwijgt het ons toe.

Tekst door Katrien Vanderbiest